

27.

Rád bych se s Čochtanama podělil o můj sen.

Tento sen je velice zvláštní, protože se mi zdá a přitom vůbec nespím.

Stáhl jsem si z Čochtanských stránek pár krásných povídek a při čtení jedné z nich jsem se najednou ocitl "Někde" mezi svými přáteli, "rodinou", která mě jako cvrčka vychovala a naučila mě vážit si toho co ostatní považují za samozřejmost, jako když rozkvétá louka a v dáli šumí jez, nebo teplo ohně u kterého se hraje a zpívá. Ano jsem najednou na Krávovně a je mi asi třináct let. Mám na zádech svou novou krosnu s bílou šlápotou která je skoro těžší než já. Konečně, konečně jsme dorazili, všude kolem je víc krásy než jsem schopen pobrat. To co cítím je taková nepopsatelná radost. Najednou se z toho krásného snu proberu a se slzou v očích dočtu řádku.

Ne, stále jsem na Krávovně, ale už je to jiné. Je mi devatenáct a jsou tu všichni na kterých mi tak moc záleží. (Wimpy rozdělává oheň v kamnech, Loupáček seká dřívka na kterých si uvaříme ranní čaj. Jůhelák honí Usekprsta, který se zastaví až o stěnu saloonu. To byla rána směje se Matýsek. Dědeček jen kroutí hlavou.) Na špičky stromů začíná svítit slunko a pomalu, kousek po kousku osvětluje celou kuchyň. Snídáme rohlíky s marmeládou a plánujeme naši dopolední akci. Všichni si tak báječně rozumíme, jakoby jsme spolu byli stále. Den ještě skoro nezačal, ale já už vím, že bude nejlepší v mém životě.

Mé představy mizí, ale já stále sním. V jedné ruce žmoulám domovenku a ve druhé svíčku. Svíčku, kterou mám chuť zapálit, aby mi pomohla vzpomínat na ty chvíle kdy, jsme běhali po lesích a hráli ty "nejvypečenější" hry jaké znám. Na večery, o kterých bylo takové ticho, jen aby Wimpy mohl číst další nádhernou povídku. Na táboráky u kterých nemohl chybět zvuk Loupáčkovy kytary. Na tu večerku po které se tak dobře usínalo. Sním o tom jaké by to bylo. Jaké by bylo zvednout kouzelné sluchátko, vyslovit přání a ocitnout se opět tam kde bylo tak pěkně.

Je to vážně jen sen? Vážně jsou ty nádherné chvíle navždy pryč?

Pikaso 18. března 2002